

Во животот на човекот, особено во неговиот деловен ангажман има многу предизвици, успеси и неуспеси. Има победи и порази.

Рационализацијата како одбранбен механизам на човекот му овозможува горчината на поразот да го трансформира во за него прифатливи граници. Понекогаш, кога ДЕЛОВНОТО и ЛИЧНОТО ќе се поистоветат и кога човекот ќе доживее ПОБЕДА, тогаш тоа го поистоветува со себе и со својот личен успех и најчесто себеси се става во центарот на таа победа како да е тој самиот доволен за да се случи победата. Во овој случај таквиот "победник" од победата нè учи многу, не ги мери и не ги набљудува другите фактори кои влијаеле на победата, атмосферата која го мотивирала и најпосле другите кои биле толку "слаби" за да му ја овозможат.

Станислав ПЕТКОВСКИ

“
Eden odnos, ako ne napreduva za edna godi na, nema kapacitet za napredok!
”

гласност со неговата структура на личноста.

Кога деловното најчесто е поистоветено со личното?

Во најголем обем поистоветувањето на деловното со личното е кога се остваруваат многу аспекти од личниот живот на индивидуата, кои му ги овозможува деловниот ангажман. Така, тогаш деловното остварува повеќе нарцистички потреби, кои всушност се нормални потреби. Престануваат да бидат нормални или реални, доколку се со преголем интензитет и ја занемаруваат реалноста. Имено, со помош на остварувањето на деловното може да се задоволат и најскриените човекови нар-

цистички потреби. Деловни активности и професии кои се во врска со "МНОГУ ЛУЃЕ" како, на пример, естрадни уметници, врвни спортисти, популарни политичари и било која професија која наидува на јавен и на популарен "одобрувачки" консензус (популарност), можат во голема мерка да придонесат за деловното да биде еднакво со личното. Така, деловниот пораз да се доживее како личен.

Значи, откако го разјаснивме поистоветувањето, прашање е како една психолошка одбрана, односно како таа одбрана ќе може да ја заштити индивидуата, а како да ја унесрекува континуирано (на почеток обично не се забележува)?

Од друга страна, кога човек ќе доживее ПОРАЗ, тогаш доколку го има идентификувано деловното со личното, тоа е пораз за него самиот. Почнува да мрази и да се мрази, обезвреднува и дури да се самоповредува, или да повредува други. Опаѓа мотивацијата, како и сите животни нагони, се обесхрабрува и тогаш би требало "веќе да е завршено со него". Но, за среќа, стапува на сцена психолошкиот одбранбен механизам, кој "во содејство" со нагонот за самоодржување придонесува индивидуата сепак и по поразот да не "умре" психички, па дури и физички. А доколку има квалитетен одбранбен механизам може повеќе да научи од еден пораз отколку од 10 победи.

Сепак, одбрана си е одбрана, но реалноста е таа која е!

Така, од "квалитетот" на одбраната ќе зависи и пристапот на човекот кон ПОБЕДАТА или ПОРАЗОТ. Квалитетна одбрана е онаа која го третира реалитетот.

Од друга страна, пак, димензијата и квалитетот на поистоветување со деловното и со личното, даваат енергија и сила на одбраната која човек ја "смислува" за себе. Нормално е дека "замислувањето" на одбраната е под наводници, затоа што одбраната обично оди надвор од контрола на свесноста, но во согласност со етичките и со моралните вредности на човекот, како и во со-

Одбрана која го унесрекува човекот. Тоа почнува со "најобично" уверување дека за ПОБЕДАТА САМ СУМ ЗАСЛУЖЕН, А ЗА ПОРАЗОТ СЕ ВИНОВНИ СИТЕ ДРУГИ.

Ваквото уверување како последица на одбранбените механизми придонесува човекот кога ќе победи да мисли дека е: НАЈДОБАР, НАЈПАМЕТЕН, НАЈСПОСОБЕН, НАЈСНАОДЛИВ, НАЈУБАВ, НАЈШАРМАНТЕН итн. итн. НАЈ... Како последица на ова ќе мисли, понекогаш и ќе го каже, ако не е внимателен, дека СИТЕ се глупави, СИТЕ се неспособни, дека на луѓето им е потребен токму тој (таа) за да видат што е тоа успех и победа.

оптимални околности.

Од друга страна, пак, сите победи на противниците ќе ги именува како МАЛИ, а поразите како ОГРОМНИ. Или, дури и може да дојде до редефинирање или "филозофирање", со кое се обезвреднуваат сопствениот пораз и тугата победа, како сега за тоа да "не е време", кога е важно и дека "БИЛО ВАЖНО" кога тој што се брани победил или победувал.

Како и да е, за жал, во одредени моменти во животот ваквата "стратегија" поминува поради тоа што нереалниот однос кон себе, другите луѓе го доживуваат како СИГУРНОСТ ВО СЕБЕ, позади која МОРА ДА СТОИ ГОЛЕМА СПОСОБ-

тарно гласање уште од времето на референдумот, кога и покрај сите притисоци и "реклами" излегоа да гласаат 450.000 граѓани. Не помогна ниту изјавата на европскиот дипломат пред Собранието, објаснувајќи ни на пластичен часовник ШТО Е НАПРЕД, А ШТО Е НАЗАД. Граѓаните кои гласаа за победничката партија не гласаа за неа за таа да вклучува во власта партија која до тогаш била на власт и која токму заради тоа предизвикала голем број гласачи да не ја гласаат владејачката опција. Не може да се применува принципот најбројната партија од нас (Македонците) и од нив (на пример, Албанците) да формираат Влада. Тогаш, се разбива унитар-

ПО ПОБЕДАТА И ШТО СО НЕА?

ОВИЕ ДЕНОВИ СИТЕ СМЕ СВЕДОЦИ КАКО ПОБЕДАТА НА ИЗБОРИТЕ НА ЕДНА ПАРТИЈА МОЖЕ УШТЕ ОД САМИОТ ПОЧЕТОК ДА СЕ ПРЕТВОРИ ВО ПОЧЕТЕН ПОРАЗ, ДОКОЛКУ ПАРТИЈАТА КОЈА ПОБЕДИЛА НЕ ГО "СЛУША ГЛАСОТ НА НАРОДОТ", ИЛИ ДОКОЛКУ НЕ ЗНАЕ ПОРАДИ ШТО ПОБЕДИЛА.

Кога, пак, ќе доживува порази, тогаш со ваквиот пристап, пред сè, ќе наоѓа секакви механизми на одбрана, оправдувања и околности кои довеле до неговиот пораз. Тогаш ќе се сомнева и во најблиските и во нивната способност и во нивната лојалност, обвинувајќи ги дека тие "намерно" така направиле колку да го видат поразен или поразена. На тој начин, нема да може реално да го види и сопствениот удел во поразот, или во загубата.

Во согласност со ваквата "стратегија" има и потваријатна, која може да се нарече: "НИШТО, НИШТО, НЕ БОЛИ... ЌЕ ПОМИНЕ!" Со ваквиот пристап се обезвреднува сопствениот пораз и се доживува како МАЛ, а сопствената победа како ГОООЛЕМАА. На пример, доколку играте шах со некого и го победувате во 10 партии, кога тој ќе ве победи во една, за тоа секаде ќе се фали и ќе го игнорира тоа дека 10 пати изгубил. Тогаш другите ќе помислат дека тој всушност подобро игра шах. Кога губи, тогаш се оправдува дека е заморен, често му звонат на телефон додека игра и дека не игра во

НОСТ. Проблем е што нема прецизни методи и инструменти веднаш да се забележи ова, туку ТЕСТОТ НА ВРЕМЕТО е најпрецизен инструмент и токму и заради тоа "историјата е учителка на животот".

Сепак, најпрактично е да се анализира што со оној кој победува и знае дека победил и поради себе и поради другите. Доколку по победата им е премногу БЛАГОДАРЕН на другите, можно е да се ИЗГУБИ СЕБЕСИ и во лавиринтот на ЖЕЛБИ од другите и во реалното почитување на нивниот придонес, да почне уште во зората на својата победа да го "КОВЕ" својот иден пораз.

Дури и сега можеме да наведеме пример кој почнува да личи на илустрација што со тугите желби и потреби: Овие денови сите сме сведоци како победата на изборите на една партија може уште од самиот почеток да се претвори во почетен пораз, доколку партијата која победила не го "слуша гласот на народот", или доколку не знае поради што победила. Можеше да стане јасно какви ќе бидат резултатите на ова парламен-

носта на државата и се признава федеративност т.е. ќе имаме "Сојузна Влада". Какви и да се оправдувањата, каков и да е контекстот, не може некој да биде во Владата само поради тоа "ШТО КЕ ПРАВИ ПРОБЛЕМИ", односно тогаш во старт не се признава законитоста на државата. Најпосле, не ги бранат правата на своите етнички заедници, етничките партии, туку законот и Уставот. Тогаш што е со Турците во државата или, пак, со Србите, тие ќе немаат своја партија во Владата?

Како и да е, задача на оној кој победил е да ги гарантира законот и правдата во сопствената држава, а оние кои изгубиле да се "стрпат" четири или помалку години, и можат како опозиција, исто така, да придонесуваат во грижата за своите. Во старт би било неоправдано една партија, која и да дојде на власт, таа да партиципира во Владата, па тогаш која е функцијата на изборите?

Или, тогаш хумористично, но затоа е сликовито доколку се поделат партии на Македонците, и тоа на: Вардарски Македонци, Источни Македонци и Западни Македонци, така што ќе "мора" и таквите партии да учествуваат во Владата за да ги штитат интересите на тие Македонци (а и да не прават проблеми), при што не се потребни парламентарни избори, туку доволни се локалните. По локалните избори од таму ќе се делегираат претставници во власта и... дали тогаш ова ве потсетува на нешто?